

Het Tielse fruitcorso. Een 'levend' monument en hoe het begon

Bij het woord 'monument' wordt meestal gedacht aan een gebouw, maar ook traditie kan monumentaal zijn in de zin van 'de moeite waard om te behouden'. Want niemand zal het in zijn hoofd halen de kermis, het Kerstfeest of de Sint Nicolaas viering af te schaffen. Zij horen bij ons nationaal erfgoed. Dit geldt ook voor het regionale gebeuren als het fruitcorso in Tiel, dat vanaf 1961 jaarlijks gehouden wordt en dit jaar dus voor de 47^e keer wordt gehouden.

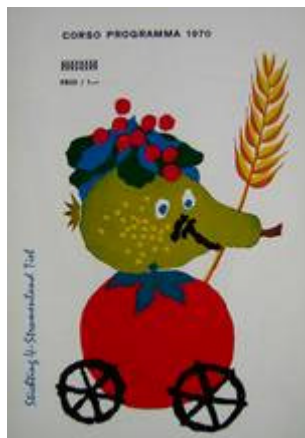
Hoe het begon

De secretaris van het Tielse en het Streek V.V.V. de heer B.P.F.Bruggeman komt de eer toe het initiatief genomen te hebben tot het organiseren van een fruitcorso in 1961. Al voor de Tweede Wereldoorlog had hij al ideeën om De Betuwe in te blazen. Erg vlot ging dat niet en toen uitbrak verdwenen de plannen in de diepvries. heer B.P.F. Bruggeman in de Cineac te zag over een corso in het Amerikaanse Florida, met fruit en bloemen waren versierd. In 1954 VVV-bestuur iets dergelijks ook in onze streek maar men was er blijkbaar nog niet rijp voor en voordat er een comité werd samengesteld dat gaan geven. Intussen had men in Goes al een georganiseerd en een afvaardiging besloot daar bijwonen om ideeën op te doen. Daar voorzitter van de Nederlandse Fruittelers Boudewijn, een Betuwnaar van geboorte en die over de plannen en zegde zijn medewerking het een en ander deden intussen hun werk, gemeentebestuur een officiële brief aan het vraag hoe het ermee stond, want men wilde binnenhalen! Uiteindelijk werd ten huize van een comité in het leven geroepen met de naam bleef bij praten met discussies over geld, de problemen enz. en in het najaar van 1959 werd neergelegd. Voor de heer Bruggeman was dit 6000,- in kas en daar moest toch wat mee georganiseerd kunnen worden? Bij de liquidatie vroeg hij hem een laatste kans te geven, hij vroeg hem het geld ter beschikking te stellen en daar als voorwaarde aan te verbinden 'er komt een corso!'. Hij kreeg het vertrouwen en ging aan de slag door jongere mensen te benaderen die nog enthousiasme konden opbrengen.



4-Stromenland

Zo schakelde hij de Wadenoyense fruitteler Huib van Meeuwen en o.a. de Tielenaren Joop van Hesteren, Fijte Bemer, Jan van Meurs, Wally Orlemans, Marcel Bruggeman en Piet Melkert in. In Hotel Corbelijn werd vergaderd en na Pasen 1960 werd besloten dat het eerste corso in september 1961 zou plaatsvinden. Vooralsnog ging alles onder de vlag van het VVV. Maar dat raakte wat beducht voor de ambitieuze plannen en voorzag een financieel debacle. In goed overleg werd besloten een aparte stichting op te richten. Jan van Meurs bedacht de naam 'Stichting 4-Stromenland'. Op 5 juni 1961 werd ze officieel opgericht met als doel, het op non-profit basis bevorderen van het toerisme in het Rivierengebied, tussen Maas, Waal, Rijn en Linge. Vooral Huib van Meeuwen slaagde er in steeds meer dorpen warm te krijgen voor dit nieuwe evenement, waarbij niet alleen de fruittelers betrokken werden, maar een ieder die iets met fruit te maken had, was welkom, waarbij ook ingespeeld werd op de dorpseer en de eigen identiteit. Artistiek adviseur werd de Tielse kunstenaar Michiel Warbroek. Er werd een verkiezing van een 'oogstkoningin en vier hofdames' ingesteld, waarvoor de dorpen kandidaten mochten aanmelden. De eerste oogstfee werd Toos Heuff uit Erichem tijdens een feestavond, waarin de toen zeer geliefde conferencier Cees de Lange de leiding had. De eerste hofdames waren letje Derksen (Echteld), Christina Zoet (Ophemert), Toos de Kock (Beneden-Leeuwen) en Teunie Hakkert (Drumpt). Het eerste parcours ving aan in Drumpt via



de Stationsweg, om vervolgens via de Lingedijk, Sportparklaan, Dorpsstraat, Burgem. Meslaan en Burg. Bönhofflaan te lopen. Een stoet van 2,5 km, bestaande uit 14 deelnemers trok ruim 30.000 bezoekers. Later werd het corsogebeuren uitgebreid met

allerlei culturele nevenactiviteiten, waardoor een totaal 'toeristisch' dag-pakket ontstond.

Wie ooit in de gelegenheid is geweest alle afbeeldingen te zien van de in de afgelopen jaren vervaardigde praalwagens, zal zich verbazen over de groei van het geheel en de inventiviteit die jaarlijks door de verschillende corsoclubs wordt opgebracht. Van de wat grove 'perefant' uit 1962 tot de technisch vernuftige en verfijnd afgewerkte constructies van de laatste jaren zijn jaar op jaar de wagens met behulp van vele duizenden vrijwilligers telkens weer tot stand gekomen. En elk jaar was het weer een verrassing wat er tot stand was gebracht.

Ondanks de in de loop der tijden, hier en daar ook opgetreden strubbelingen, won toch telkens de eensgezindheid voor dit doel en de gezonde rivaliteit van de Rivierenlanders het van de soms negatieve geluiden. Daarmee is het corso tevens een monument van verscheidenheid en eenheid voor alle deelnemende gemeenten. Dat is kostbaar in de huidige tijd van soms onpersoonlijke verzakeling en dient men vast te houden voor de toekomst en het ziet er gelukkig naar uit dat die toekomst nog lang gaat duren!



W. Veerman